

РЕШЕНИЕ

№ 7048

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7353** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 556/16.06.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, АД НОС заседателен състав, с което на основание чл.47 във вр. с чл.64, чл.65 и чл.66 ЗЗДискр е установено, че жалбоподателят при осъществяване на своята дейност чрез неосигуряването на достъпна архитектурна среда в свой обект, находящ се в [населено място], [улица], затруднява достъпа на лица с увреждания и намалена подвижност до публични места, което е нарушение на чл.5 ЗЗДискр, във връзка с което на основание чл.80, ал.2 ЗЗДискр на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 250 лева за извършеното нарушение на чл.5 ЗЗДискр и на основание чл.47, т.4 ЗЗДискр е дадено задължително предписание да предприеме действия по осигуряване на достъпна среда като в срок до 1 месец от съобщаване на решението уведоми комисията за предприетите мерки.

Жалбоподателят моли за отмяната на обжалваното решение като незаконосъобразно – издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Сочи, че обектът е нает с договор за наем от 09.10.2012г. и се използва за осъществяване на дейността предоставяне на потребителски кредити на физически лица на територията на [населено място]. Обектът е търговско помещение с площ от 40 кв.м като за функционирането му като

такъв не било необходимо извършването на допълнителни строително-монтажни работи. Наемодателят на офиса Л. А. Г. бил лице със степен на увреждане 62%, съгласно Експертно решение на ТЕЛК № 3307/21.12.2016г. Позовава се на разпоредбите на Наредбата за изграждане на общодостъпна среда, приета от Столичния общински съвет. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по оспорването чрез юрк.А. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение. Подробни съображения по съществуването на спора излага в писмени бележки, в които е мотивирано, че не са налице отменителните основания по чл.146 АПК. В изпълнение на правомощията ѝ по чл.55 ЗЗДискр комисията реализирала предвидената в специалния закон процедура като изисквала и приложила по преписката становищата на участниците в производството. Органът извършил пълно, всестранно и обективно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на регламентираното в чл.9 ЗЗДискр правило за разпределение на доказателствената тежест. Комисията се произнесла по редовна и допустима жалба. Неоснователни били възраженията на жалбоподателя, че не е собственик, а наемател на обекта. Такава разлика не била правена в Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, както и в съдебната практика.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На основание чл.40, ал.2 ЗЗДискр във вр. с § 6 ПЗР ЗИХУ /отм./, в изпълнение на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018г. на председателя на КЗД, на 17.07.2019г. е извършена проверка на състоянието на архитектурната достъпност от представител на КЗД на обект на оспорващото дружество, находящ се в [населено място], [улица]. Установено е, че на входа на обекта има стъпала, няма достъп за хора с увреждания. Към протокола са приложени 4 снимки, от които се вижда, че пред входа на обекта има две стъпала.

Въз основа на протокола и приложения към него снимков материал, от председателя на КЗД е изготвен доклад, заведен с вх.№ 12-11-1142/09.03.2020г., видно от който е прието, че отразеното в констативния протокол съдържа данни за осъществено нарушение по см. на чл.5, предл.последно ЗЗДискр във връзка с § 1, т.7 и т.8 ДР ЗЗДискр. Въз основа на това и чл.50, т.2 ЗЗДискр вр. чл.7 от Правилата за производство пред комисията е предложено образуването на производство за защита от дискриминация по реда на Глава четвърта ЗЗДискр.

С Разпореждане № 6061/12.05.2020г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 386/2020г., разпределена на АД НОС заседателен състав, съгласно Заповед № 38/30.04.2020г. на председателя на КЗД, състоящ се от нейните членове Баки Х., Н. А. и С. Й., на които е възложено да определят председател на състава и докладчик по преписката. Съгласно решение на състава /писмо на л.26 по делото/ за председател е

избран Н. А., а за докладчик – Баки Х..

За образуваната преписка жалбоподателят е уведомен с писмо изх.№ 16-20-1240/11.09.2020г. /л.28/, като му е указано представянето на становище по случая. Тъй като такова не е депозирано е последвало отправянето на второ писмо /л.29/, получено на 24.11.2020г.

На 25.11.2020г. в комисията е депозирано уточнение, че становище по случая е представено на 22.09.2020г. Видно от него, се признава, че към датата на проверката пред проверения обект действително не е поставена рампа за преодоляване на двете стъпала, но се изразява несъгласие, че с това се осъществява нарушението по чл.5 ЗЗДискр, тъй като лицата с увреждания, затрудняващи тяхната подвижност, могат да се възползват от някой от другите начини за получаване на кредит извън този, изискващ физическо посещение на място – по телефона или в удобно за кредитоискателя място в лична среща с кредитен експерт. Посочено е, че изплащането на одобрената сума се извършва по банкова сметка на клиента или каса в Easy Pay, а погасяването на месечните вноски може да се извършва в обекти на Easy Pay, Cash терминал, по банков път, чрез директен дебит от банкова сметка на клиента. Посочено е също така, че е организирано поставянето на рампа.

Въз основа на горното е изготвен доклад-заключение от докладчика по преписката /л.42 и сл./, като са конституирани страните по преписката – А. Д., председател на КЗД и [фирма]. Насрочено е открито заседание за 05.04.2021г., за което ответната страна е уведомена на 16.02.2021г. /известие за доставяне на л.44 /гръб/ по делото/.

За проведеното открито заседание по преписката е съставен протокол от 05.04.2021г. /л.46 и сл./. Видно от него ответната страна по преписката и жалбоподател в настоящото производство, не е изпратил представител. След като е решил, че преписката е изяснена от фактическа страна, решаващият състав е дал ход по същество. Постановено е оспореното в настоящото производство решение. Същото е съобщено на жалбоподателя на 05.07.2021г., а жалбата срещу него е подадена чрез пощенски оператор на 19.07.2021г. /разписка на л.16 по делото/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно предвид установеното нарушение на разпоредбите на ЗЗДискр, наложената санкция и даденото задължително предписание, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване с оглед данните за съобщаване на акта и датата на подаване на жалбата.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт. В конкретния случай се твърди дискриминационно третиране по признак „увреждане“, с оглед което преписката следва да бъде разгледана от тричленен състав на комисията. Предвид обстоятелството, че преписката е образувана във връзка с извършена проверка по проект „Достъпна България“, разглеждането ѝ е възложено на специализиран състав ad hoc, каквато възможност е предвидена в чл.48, ал.2, т.3 ЗЗДискр. На проведеното открито

заседание са присъствали и тримата членове на състава, съответно взетото от тях решение е подписано и от тримата. Предвид това не се констатира наличието на основанието по чл.146, т.1 АПК.

Решението е издадено в писмена форма и от външна страна отговаря на изискванията към формата на административния акт, т.е. съдържа законово регламентирани реквизити, в т.ч. фактически и правни основания. Констатира се обаче постановяване на оспорения акт при неизяснена фактическа обстановка и без участието на всички заинтересовани страни. Посоченото нарушение на процесуалните правила е съществено тъй като е довело до неправилно приложение на материалния закон.

Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 26 януари 2012г., обн. ДВ, бр.12/2012г., в сила за Република България от 21.04.2012г., в чл.2 предвижда, че "Дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения. "Разумни улеснения", според чл.2 от конвенцията, означава всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими във всеки конкретен случай, за да се осигури на човека с увреждане признаването или упражняването на всички права и основни свободи наравно с всички останали.

Съгласно чл.9 от конвенцията, за да дадат възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, държавите - страни по конвенцията, предприемат подходящи мерки за осигуряване за хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, до транспорта, информацията и комуникациите, включително до информационните и комуникационните системи и технологии и до всички останали удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Тези мерки, които следва да включват идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, се отнасят и към: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Държавите - страни по настоящата конвенция, предприемат също подходящи мерки за: а) разработване, обнародване и мониторинг на прилагането на минимални стандарти и указания за достъпност на съоръженията и услугите, отворени за или предназначени за широката публика; б) съобразяването с всички изисквания за достъпност за хора с увреждания от страна на всякакви частни лица, предлагащи съоръжения и услуги, отворени или предназначени за широката публика; в) обучаване на заинтересованите лица и институции по проблемите на достъпността, засягащи хората с увреждания; г) поставяне на обозначения в сгради и други съоръжения на Брайлова азбука или в други лесни за четене и разбиране форми; д) предоставяне на форми за подкрепа като асистенти и посредници, включително водачи, четци, включително и професионални преводачи на езика на знаците, с оглед улесняване достъпа до сгради и други съоръжения, отворени за широката публика; е)

насърчаване прилагането на други подходящи форми на помощ и подкрепа за хора с увреждания с оглед улесняване достъпа им до информация; ж) подпомагане достъпа на хората с увреждания до нови информационни и комуникационни технологии и системи, включително интернет; з) способстване още в ранен етап за проектирането, разработването, производството и разпространението на финансово достъпни информационни и комуникационни технологии, за да бъдат достъпни за хора с увреждания при минимална себестойност.

Разпоредбите на конвенцията са имплементирани в националното законодателство – Закона за защита от дискриминация, Закона за интеграция на хората с увреждания /отм./, Закона за хората с увреждания, Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания, отменена с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, обн. ДВ, бр.12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г. Отделни разпоредби във връзка със създаването и поддържането на достъпна среда се съдържат и в Закона за устройство на територията.

ЗЗДискр в чл.4, ал.1 предвижда, че е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Чл.5 от своя страна гласи, че изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смята за дискриминация.

Безспорно по делото се установи, че жалбоподателят осъществява дейността си чрез предоставяне на кредитни услуги в офис, находящ се в [населено място], [улица], достъпът до който се осъществява посредством две стъпала, представляващи непреодолимо препятствие за лица с увреждания на опорно-двигателния апарат. Поддържането на такава архитектурна среда представлява дискриминация и осъществява нарушението по чл.5 ЗЗДискр. Спорен по делото обаче е въпросът, чия е отговорността за поддържането на недостъпна архитектурна среда по отношение на конкретния обект. Жалбоподателят твърди, че е наемател на обекта, в подкрепа на което прилага към жалбата си договор за наем от 2012г. Такова твърдение е наведено и в становището му, депозирано пред комисията, но доказателства в подкрепа на твърдението не са изискани, не е изяснен и въпросът за това кой е собственик на имота. Становището, застъпено от пълномощника на комисията е, че отговорността е изцяло на лицето, предоставящо услугите в обекта, неотговарящ за изискванията на осигуряване на достъпна среда.

Създаването и поддържането на достъпна среда за хората с увреждания е част от антидискриминационните мерки, регламентирани в Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/, отменен с § 2 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, обн. ДВ, бр.105/18.12.2018г., в сила от 01.01.2019г.

В настоящия случай проверката, при която е установено поддържането на

недостъпна страна от оспорващото дружество, е започнала при действието на отменения ЗИХУ като част от изпълнението на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“ и Заповед № 24/20.03.2018г. на председателя на КЗД. Фактичката проверка на място е извършена на 17.07.2019г. при действието на ЗХУ. Това е и приложимият материален закон към датата на постановяване на оспорения акт /чл.142, ал.1 АПК/. В раздел четвърти на Глава четвърта ЗХУ са регламентирани законовите изисквания за създаване на достъпна среда и разумни улеснения, достъпна информация и осигуряване на лична мобилност на хората с увреждания. Съгласно чл.53 ЗХУ хората с увреждания имат право на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал.2 на с.р. достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към: 1. елементите на достъпната среда в урбанизираната територия: пешеходни пространства, кръстовища и пешеходни пътеки, достъпни места за паркиране, спирки на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници, елементи на обзавеждането на градската среда и други; 2. сгради и съоръжения за обществено обслужване в областите на: образованието, здравеопазването, културата и изкуствата, транспорта, вероизповеданията, административното обслужване, търговията, общественото хранене и услугите, спорта, озеленените площи за обществено ползване и други области за обществено обслужване, включително достъп до помещенията и пространствата за общо ползване и до достъпните работни места в производствени сгради с технология на производство, която позволява да се предвиждат работни места за хора с увреждания. Съгласно ал.3 на чл.53 ЗХУ правилата, нормите и нормативите (минималните стандарти) за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията по ал.2, т.1, 2 и 3 се определят с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Изискванията за достъпна среда по ал.1 - 3 са задължителни при изработване и одобряване на подробни устройствени планове и техни изменения, както и при изработване и одобряване на инвестиционни проекти за изграждане на нови или при реконструкция, основно обновяване, основен ремонт, преустройство, пристрояване и надстрояване на елементите на урбанизираната територия и на сградите и съоръженията /ал.4 на чл.53 ЗХУ/. Според чл.55 ЗХУ **собствениците** на елементи на достъпната среда, сгради и съоръжения по чл.53, ал.2, т.1 и 2, собственост на физически и юридически лица, планират мерки, финансови средства и срокове за привеждането им в съответствие с наредбата по чл.53, ал.3.

На основание последната разпоредба министърът на регионалното развитие и благоустройството е издал Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, обн. ДВ, бр.12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г. С § 4 от

Преходните и заключителните разпоредби на тази наредба е отменена дейвалата до този момент Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания /Наредба № 4/. Същата е издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството на основание чл.169, ал.2 ЗУТ във връзка с чл.33 ЗИХУ /отм./. Съгласно чл.14 от Наредба № 4 преодоряването на различни височини вследствие на разликата между нивата на терена се осъществява чрез: 1. стълби; 2. рампи; 3. подедни платформи; 4. асансьори.

"Достъпна среда", съгласно § 1, т.2 от Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания, е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно. Според § 4 от Преходните и заключителни разпоредби на същата наредба, тя не се прилага за строежи, чиито инвестиционни проекти са разработени в съответствие с Наредба № 6 от 2003г. за изграждане на достъпна среда в урбанизираните територии и са внесени за съгласуване и одобряване от съответните органи, които издават разрешения за строеж преди влизането ѝ в сила. Според § 5 пък, обследването за достъпност на съществуващи строежи (елементи на урбанизираната територия, сгради и съоръжения) се извършва като част от общото обследване на строежите и в съответствие със сроковете за съставяне на техническите паспорти на строежите, определени с § 2 от Наредба № 5 от 2006 г. за техническите паспорти на строежите (ДВ, бр. 7 от 2007 г.).

Според § 1, т.2 от действащата наредба "Достъпна среда" е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно. Според § 6 от Преходните и заключителни разпоредби към нея наредбата се прилага за инвестиционни проекти, за които производството по одобряване на инвестиционен проект и производството по издаване на разрешение за строеж започва след влизането ѝ в сила, а според § 7 инвестиционни проекти, които са разработени в съответствие с отменената Наредба № 4 от 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания (обн., ДВ, бр. 54 от 2009 г.; отм., бр. 12 от 2021 г.), могат да бъдат внесени за одобряване от компетентния орган в едногодишен срок от влизане в сила на тази наредба. В производствата по одобряването им се прилагат разпоредбите на отменената Наредба № 4 от 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания.

Анализът на посочените разпоредби обуславя извод, че задължението за привеждане на сградите в съответствие с изискванията за осигуряване на достъпна среда е за собственика им, независимо дали той е физическо или юридическо лице като този извод следва пряко от разпоредбата на чл.55 ЗХУ

във вр. с чл.14 от Наредба № 4. В подкрепа на посоченото е и разпоредбата на чл.184, ал.1 ЗУТ, постановяваща, че съоръженията за достъпна среда на хората с увреждания в съществуващи сгради се изграждат или поставят въз основа на одобрен проект в съответствие с изискванията на наредбата по чл.169, ал.4 /Наредба № 4/ и издадено разрешение за строеж или разрешение за поставяне. Такова съгласно чл.56 и чл.148 ЗУТ се издава от главния архитект на общината на собственика на сградата, по арг. от разпоредбата на чл.161, ал.1 ЗУТ.

В настоящия случай, както се посочи по-горе, жалбоподателят не е собственик на процесния обект, а негов наемател. Въведеното възражение относно наемното правоотношение не е обсъдено от комисията, не е издирен и конституиран като страна собственикът на обекта. С това административният орган е осъществил нарушение на чл.34 АПК, а именно гарантираното право на участие в производството на всички страни. Такива според чл.15, ал.1 АПК са всички граждани и организации, чиито права, свободи или законни интереси са или биха били засегнати от административния акт или за които той би породил права или задължения. В случая, за да осъществява дейността си безпрепятствено, жалбоподателят следва да изгради рампа или да освободи помещението като намери друго, отговарящо на законовите изисквания. Лицето, собственик на помещението, е лице с увреждания - с трайно намалена работоспособност повече от 50%. Изпълнението на решението безспорно ще рефлектира неблагоприятно в неговата правна сфера – като собственик на имота следва да поеме разходите по изработване на проект за поставяне на рампа, одобряването му и съответно изпълнението му. Въпреки това Л. Г. не е конституиран като страна по преписката, нито му е предоставена възможност да изрази становище по събраните по нея доказателства. Подходено е формално и едностранчиво, с което е нарушен принципът на служебното начало, регламентиран в чл.9 АПК вр. чл.35 АПК, постановяващ издаването на акта след като бъдат изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая.

Посочените нарушения на процесуалните правила са достатъчно основание за отмяната на оспорения акт.

За пълнота следва да се посочи, че в оспорения акт не се съдържат мотиви защо следва да се ангажира отговорността именно на наемателя на обекта. Разпоредбите на ЗХУ относно задълженията за собствениците на обектите досежно съответствието им с изискванията за достъпна среда изобщо не са обсъждани. Липсата на мотиви в акта досежно неизпълнението от жалбоподателя на конкретно негово законово вменено задължение и съответно за ангажиране на отговорността му, представлява процесуално нарушение от категорията на съществените, тъй като нарушава правото на защита на засегнатото лице. Това нарушение представлява самостоятелно основание за отмяната на акта.

По изложените съображения съдът намери оспореното решение за незаконосъобразен административен акт – издаден при липса на мотиви относно конкретното неизпълнено от оспорващия задължение, обуславящо налагането на имуществена санкция и прилагането на мерките по чл.65, т.4 ЗЗДискр чрез даване на задължително предписание, при допуснати

съществени процесуални нарушения, изразяващи се в нарушаване правото на защита на наказаното лице да разбере какво точно нарушение е извършило, при неучастие на всички засегнати лица, при неизясняване на фактическата обстановка, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон. С оглед констатираните пороци на административния акт той следва да бъде отменен. При този изход на спора на ответника не се следват разноски. такива следва да бъдат присъдени на оспорващия за юрисконсултско възнаграждение, определено в минимален обем с оглед осъщественото процесуално представителство.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № 556/16.06.2021г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на [фирма], сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: